

VREDESWEEK 2015:

“Vrede verbindt”

Over het motto van de Vredesweek 2015 valt veel te zeggen.

Mij deed het denken aan enkele dichtregels die ik onlangs las, geschreven door Vaclav Havel:

“Diep in onszelf dragen wij de hoop.

Als dat niet het geval is, is er geen hoop meer.

Hoop is een kwaliteit van de ziel

En hangt niet af van wat er in de wereld gebeurt.”

In ons werk voor de Syrische vluchtelingen zien we dat keer op keer. Hoop is onsterfelijk.

In de krant staan enkele regels: het aantal Syriërs dat naar het buitenland is gevlucht heeft de 4 miljoen overschreden. En dat er binnen Syrië nog eens 7.6 miljoen mensen van huis en haard verdreven zijn.

Getallen, die doen vergeten dat de dagelijkse realiteit daarginds bestaat uit voortdurende angst, zware, schier ondragelijke dagelijkse zorgen, vatenbommen, chloorgas, tekort aan water en voedsel, geen elektriciteit, geen scholen, geen of onbereikbare gezondheidszorg.

Mijn schoonvader die nog in Syrië is, neemt het leven zoals het komt en vraagt mij om goed te bidden. Niet voor hem, maar voor mijzelf en voor alle mensen. De essentie van het leven komt aan de oppervlakte, het leven dat komt zoals het komt, door God om niet gegeven. Ik denk dat mijn schoonvader met bidden bedoelt: altijd contact houden met God.

De komende Vredesweek heeft als thema: “Vrede verbindt”. Samen gestalte geven aan vrede, aan aandacht en respect voor elkaar vanuit de liefde voor alles wat leeft. In groot of klein verband, christen of moslim. Gedragen door de liefde en levend vanuit die liefde zal de wereld groot genoeg zijn voor ons allemaal, welke kleur of smaak we ook hebben.

Vrede verbindt: we hoeven alleen maar te laten weten dat we er zijn en de ander zien, nabij zijn, vaak stil luisterend, soms met de handen uit de mouwen. Zo geven we borduurgaren aan Syrische weduves om iets te maken en inkomen te vergaren. Samen werken en lachen ze, hun angsten vergetend. Vol hoop. Een verbondenheid die ze met ons delen, alle grenzen overschrijdend. Een zo eenvoudige en toch zo rijke vrede tussen mensen.

Kunnen we dat nog zien in deze vaak bange dagen? Durven we in die vrede te geloven? Durven we ons te verbinden met de mensen die ons levenspad kruisen?

Altijd hopen op vrede, altijd streven naar vrede. Omdat wij met elkaar verbonden zijn, of we dat nu willen of niet. Geloof, hoop en liefde: een levenslange opgave.

Trui Bolscher, bestuurslid SHHS